

Mødet den 18. Januar 1913.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Christensen, Jakob Jensen og Møller.

1. (J. Nr. 374—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende **Besættelse af Overlægepladserne ved Kommunens Hospitaler.** (Se Side 336).

Formanden beklagede, at det ikke var lykkedes at faa Raadet fuldtalligt, men mente dog, at Afgørelsen ikke burde udskydes længere. Han forelagde dernæst Udvalgets Indstilling, saaledes at hver Overlægeplads behandledes for sig.

a. Til Pladsen som Overlæge ved Kommunehospitalets medicinske Afdeling var af Udvalget indstillet:

Dr. med. Valdemar Bie, København og

Dr. med. Aage Rahlff, Aarhus.

Mousten bemærkede, at Bie uden Tvivl var den bedst kvalificerede og med Hensyn til Uddannelse Rahlff langt overlegen. For Tanken om at faa et Universitet til Aarhus vilde det være af Betydning her i Byen at have en virkelig Videnskabsmand paa det medicinske Omraade, ligesom det ogsaa vilde være af stor Betydning for Byens Læger at have en Mand, de kunde lære noget af. Som Forholdene nu var, tog Patienter fra Jylland

som Regel til København, naar de skulde under særlig kyndig Behandling, men fik man en Mand som Bie knyttet til Kommunehospital, vilde sikkert mange af disse Patienter søge her til.

J. C. P e t e r s e n vilde, foruden at erindre om sine Udtalelser i sidste Møde til Fordel for Rahlff, kun pege paa, at skønt det nok kunde siges, at der ikke skulde spares i for høj Grad paa et Hospital, saa maatte der dog gives Grænser ogsaa i den Henseende. Det kunde derfor befrygtes, at Hospitalsudgifterne vilde komme vel højt op, hvis man ansatte en Mand, der som Bie kom fra Rigshospitalet, hvor Udgiften pr. Seng pr. Dag var 5 Kr. 70 Øre, medens den paa Kommunehospital kun var 2 Kr. 97 Øre. Ogsaa paa dette Punkt maatte Rahlff foretrækkes, idet han kom fra et Hospital, hvor Udgiften kun var 1 Kr. 50 Øre pr. Seng pr. Dag.

Dr. med. Aage Rahlff valgtes.

b. Til Pladsen som Overlæge ved M a r s e l i s b o r g Hospital var af Udvalget indstillet:

Cand. med. & chir. Henrik Bang, København og

Cand. med. & chir. Svend Zahlmann, Aarhus.

M o u s t e n udtalte, at da man næppe kunde faa en Reservelæge, dels fordi der i Øjeblikket kun var faa Læger, og dels fordi der efter Sigende intet var at lære i denne Plads, var man kommet ind paa Tanken om at ansætte begge de indstillede som Overlæger ved Hospitalet, Bang som Overlæge ved Afdelingen for Hud- og Kønssygdomme og Zahlmann som Overlæge ved den epidemiske Afdeling, dog saaledes at de to Overlæger tilsammen ikke kom til at oppebære højere Løn end normeret en Overlæge og en Reservelæge. Man vidste intet om, hvorvidt de to indstillede Læger vilde gaa ind paa denne Ordning, men vilde de det, fandt Udvalget Tanken heldig. Skulde

Byraadet kunne tiltræde Tanken, vilde det være rigtigst at udsætte Sagen, saaledes at der kunde blive Lejlighed til at forhandle med de to Læger; derefter kunde Udvalget atter komme til Byraadet med Indstilling.

Simonsen kunde ikke rigtig forstaa det Hensyn, der syntes at skulle vises Zahlmann. Taleren havde oprindelig hørt til dem, der ikke havde noget imod, at Zahlmann blev holdt skadesløs, men nu syntes der at være blevet sat saadanne Kræfter i Virksomhed, at han maatte protestere imod, at der blev foretaget flere Underhandlinger sigtende til at sikre Zahlmann et Overlægeembede. Hvis Zahlmann havde nogen Popularitet her i Byen, kunde han let som praktiserende Læge tjene 6—8000 Kr. om Aaret, saa der var ingen Anledning for Kommunen til at sørge særligt for ham. Sluttelig anbefalede Taleren at vælge Bang.

J. C. Petersen gjorde gældende, at det ikke var udelukkende af Hensyn til Zahlmann, men fuldt saa meget af Hensyn til Hospitalet, at Tanken om at ansætte begge de indstillede var kommet frem. Som Taleren havde bemærket i sidste Møde fordrede Overlægestillingen ved Marselisborg Hospital en mangesidig Uddannelse. Kunde man derfor for samme Pris faa 2 Overlæger, der hver for sig var Specialist paa sit Omraade, vilde det være meget heldigt.

Sagen udsattes, idet Byraadet sluttede sig til Tanken om, at der ved Marselisborg Hospital ansættes 2 Overlæger, der tilsammen oppebærer den Løn, der er normeret en Overlæge og en Reserve-læge samme Sted.

c. Til Pladsen som Overlæge ved Kommunehospitalets kirurgiske Afdeling var af Udvalget indstillet:

Reservelæge Erik Christensen, København,
Dr. med. Jørgen Jensen, København og
Dr. med. Holger Strandgaard, København.

H a r a l d J e n s e n skulde indrømme, at det kunde være ganske rigtigt handlet af Udvalget at indstille 3 af de 6 Læger, som Sundhedsstyrelsen havde peget paa til Posten som Kirurg, men maatte dog gøre opmærksom paa, at Udvalgets Fremgangsmaade ude blandt Folk blev opfattet ganske anderledes. Flere end Taleren havde vist ogsaa faaet Breve, hvori brugtes ret stærke Udtryk, fordi nogle af de af Sundhedsstyrelsen indstillede ikke var kommet med paa Udvalgets Indstilling. Der mentes, at disse af Udvalget ikke indstillede var blevet tilsidesatte og havde ligesom faaet en sort Kokarde, ja en af de udskudte talte endog om politisk Forfølgelse og om, at der var givet ham et Spark. Taleren vidste, at det ikke havde været Udvalgets Mening at sætte en sort Kokarde paa nogen af de 6, men derfor var det alligevel kedeligt, at Indstillingen opfattedes saaledes. Taleren vilde derfor foreslaa, at der blev stemt over alle de 6 af Sundhedsstyrelsen indstillede, dog saaledes at den 1. Afstemning blev betragtet som en Prøveafstemning, hvis en af Ansøgerne ikke fik absolut Flertal af de afgivne Stemmer. Ved denne Fremgangsmaade kunde Byraadets Medlemmer faa Lejlighed til at samle sig om en enkelt af Ansøgerne, saaledes at Valget kunde ske med den størst mulige Enstemmighed. Taleren vilde for sin Part meget beklage, at Udvalget ikke havde indstillet Dr. Muus, idet der næppe var Tvivl om, at denne var den største Videnskabsmand af de af Sundhedsstyrelsen indstillede. Det skulde indrømmes, at Muus maaske i praktisk Øvelse stod

noget tilbage for de andre, men som Videnskabsmand var han den største.

F o r m a n d e n kunde slutte sig til Hr. Harald Jensens Udtalelser. Taleren havde haft en telefonisk Samtale med Professor Salomon, som stærkt havde talt for Oprettelse af et Universitet i Aarhus, og denne havde udtalt, at han stærkt vilde støtte, at Muus blev ansat. Angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Muus kunde kaldes Kirurg, havde Taleren modtaget Henvendelser, dels fra Dr. med. Cold, Esbjerg, som stærkt havde fremhævet Muus som den bedst kvalificerede til Kirurgpladsen, og dels fra Overlæge Lassen i Randers, der ligeledes stærkt anbefalede Muus som Kirurg. Disse Henvendelser var ikke foranlediget af Taleren, men var fremkommet ved vedkommendes eget Initiativ. Taleren oplæste de paagældende Skrivelser. I sidste Møde var det blevet sagt, at man ikke kunde regne med Sundhedsstyrelsens Indstilling. Denne Paastand maatte Taleren bestemt protestere imod, ligesom han maatte protestere imod, at man tog noget som helst Hensyn til al den Sladder, der var gaaet om Sundhedsstyrelsens Indstilling, og paa Grundlag heraf gik bag en Erklæring fra den højeste Autoritet paa Lægeomraadet.

M o u s t e n bemærkede, at Udvalget selvfølgelig ikke havde tænkt paa nogen som helst Forfølgelse eller lignende over for nogen af Ansøgerne. Dette maatte Ansøgerne iøvrigt selv være klar over. Udvalget havde anmodet Sundhedsstyrelsen om at opgive nogle Navne, hvoraf det kunde gøre en Indstilling; dette var sket og intet andet. Taleren havde intet imod den af Hr. Harald Jensen foreslaaede Fremgangsmaade ved Afstemningen, dog maatte det være en Forudsætning, at der

skulde vælges en af dem, Udvalget havde indstillet.

M i k a e l J o h a n s e n udtalte, i Anledning af de af Formanden oplæste Henvendelser til Fordel for Muus, at det vilde være meget let at skaffe mange langt mere fortrinlige Udtalelser til Gunst for de 3 af Udvalget indstillede. Muus var ikke Kirurg i egentlig Forstand og havde ikke som Kirurg den Uddannelse som de andre. Naar der ankedes over, at Udvalget havde foretaget en Indstilling paa Grundlag af Sundhedsstyrelsens Erklæring, vilde Taleren erindre om, at Byraadet altid forlangte bestemte Udtalelser fra vedkommende Udvalg, inden en Sag blev forelagt for Byraadet. Dette havde derfor ingen Grund til at bebrejde Udvalget noget, men maatte tvært imod være det taknemmelig, fordi det selv havde villet paatage sig Ansvaret. Taleren troede absolut ikke, at Udvalget havde tilsigtet at tilføje nogen af Ansøgerne »et Spark«. Ingen af de Læger, Taleren havde talt med, havde udtalt sig til Fordel for Muus.

H a r a l d J e n s e n mente, at hvis Hr. Mikael Johansen ikke havde hørt fordelagtige Udtalelser om Muus, maatte han have henvendt sig til Folk, hvis Mening han forud kendte. Taleren var i hvert Fald ganske klar over, at der indenfor Lægeverdenen var en betydelig Forundring over, at Muus ikke var blevet indstillet. Taleren takkede Udvalgets Formand, fordi han kunde tiltræde den foreslaaede Fremgangsmaade ved Afstemningen. Iøvrigt havde Taleren ikke sagt, at der var sket politisk Forfølgelse, men at det skete blev opfattet saaledes. Navnlig var Socialdemokraterne blevet trakteret med den groveste Konfekt i denne Sag.

N. J o h. L a u r s e n kunde med det af Hr. Moustén tage Forbehold, nemlig at det var en Forudsætning, at der skulde vælges en af de af Udvalget indstillede, godt tiltræde Hr. Harald Jensens Forslag, men maatte dog gøre opmærksom paa, at dette havde den uheldige Side, at Tildelingen af »Sparket« saa blev forlagt fra Udvalget til Byraadet, idet det jo let vilde ske, at en eller flere af de 6 af Sundhedsstyrelsen slet ingen Stemmer vilde faa og saaledes vilde kunne føle sig brøstholden ved Ordningen.

M o u s t é n hævdede, at Paastanden om, at man nedsatte en Ansøgers Kvalifikation ved ikke at indstille ham, var en falsk Paastand.

H a r a l d J e n s e n ændrede sit Forslag derhen, at den 1. Afstemning under alle Omstændigheder skulde være en ren Prøveafstemning uden bindende Virkning.

Ved Prøveafstemningen fik Strandgaard 10 og Muus 6 Stemmer, hvorefter

H a r a l d J e n s e n opfordrede dem, der havde stemt paa Muus, til nu at stemme paa Strandgaard, saa denne kunde vælges enstemmigt.

Dr. med. Holger Strandgaard valgtes.

2. (J. Nr. 10¹¹—1912). Til **Ligningsmand** i Stedet for Lærer Himmer, der i Anledning af Forretningsfører P. Andersens Udtrædelse af Ligningskommissionen paa Grund af hans Udnævnelse til Medlem af Skatteraadet for Aarhus Skattekreds var indtraadt i Ligningskommissionen, valgtes Bogbindermester M. Thomsen, Østbanetorvet 3.

3. Andragender om **Eftergivelse af Fattighjælp** fra
 - a. (J. Nr. 17²⁶—1912) Brolægger P. Jacobsen og
 - b. (J. Nr. 17²⁵—1912) Smedesvend J. P. Holmgreen.

Bevilgedes.

4. (J. Nr. 13^a—1912). Andragende fra Reservepolitibetjent Nr. 68 Jensen om **Bevilling af 90 Kr. til Behandling hos en Øjenlæge.**

Formanden forelagde Budgetudvalgets Indstilling, der gik ud paa at bevilge det ansøgte.

Niels Jensen fandt, at Betjentene hvert Øjeblik søgte Understøttelse til Lægespecialistbehandling, og at man burde udsætte den foreliggende Sag, til den ny Ordning med Sct. Josefs Hospital traadte i Kraft, idet Andrageren saa kunde ligge paa dette Hospital i ikke mindre end 40 Dage for det Beløb, der nu søgtes om. Iøvrigt burde Betjentene være i en Sygekasse.

Formanden fandt det lidt haardt at nægte Bevillingen, idet Andrageren var ude af Stand til at fortjene noget i hvert Fald ved Politiet, saa længe Sygdommen varede. Det var meget rigtigt, at hele Ordningen angaaende Læge og Medicin til Politibetjentene trængte til at ændres, og man havde da ogsaa for en Tid siden overvejet dette Spørgsmaal, men var enedes om foreløbig at blive ved den gamle Ordning. I den senere Tid havde der kun sjældent foreligget den Slags Andragender.

Olesen var i Hovedsagen enig med Hr. Niels Jensen, men vilde dog i det foreliggende Tilfælde anbefale Bevillingen, da det maaske var nødvendigt, at Andrageren straks kom under Behandling.

Niels Jensen havde forstaaet Andragendet saaledes, at Andragerens Taarekilder var stoppede, og at der skulde en Operation til for at faa dem i Orden igen. At give 90 Kr. for dette vilde dog vist være vel meget.

Harald Jensen erindrede om, at Brandsvendene for nogle Aar siden havde faaet Paalæg om at være sygeforsikrede, og spurgte, om en lig-

nende Ordning ikke kunde træffes for Betjentenes Vedkommende.

F o r m a n d e n oplyste, at Politibetjentene efter den gamle Politivedtægt var ansatte med Ret til Læge og Medicin. Kunde dette forandres, vilde det maaske nok være heldigt.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 10—1912). Til Medlem at **Valgbestyrelsen for 9. Landstingskreds** genvalgtes Moustén.

